

Arrest

nr. 281 245 van 2 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn en wettelijk vertegenwoordigd is door zijn ouders X en X, op 11 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. HARDY en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 5 juni 2018 dient verzoekers moeder, van Marokkaanse nationaliteit, een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 12 juli 2018 dient verzoekers vader, van Palestijnse origine, een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 24 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van verzoekers moeder de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Bij arrest nr. 247 688 van 19 januari 2021 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekers moeder de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 4 augustus 2021 wordt verzoekers vader de vluchtelingenstatus toegekend.

1.6. Op (...) januari 2022 wordt verzoeker geboren te Leuven.

1.7. Op 18 februari 2022 wordt in eigen naam van verzoeker een verzoek om internationale bescherming ingediend door zijn ouders. Gelet op verzoekers jeugdige leeftijd worden zijn ouders gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 29 juni 2022.

1.8. Verzoekers ouders die volgens hun verklaringen sinds 2019 een relatie hebben en in december 2020 religieus gehuwd zijn, zijn in België in het huwelijk getreden op 7 juni 2022.

1.9. Op 19 juli 2022 neemt de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij bent op (...) 2022 in Leuven geboren. Jouw moeder, B. bezit de Marokkaanse nationaliteit (CG (...); OV (...)), en jouw vader, A. A. T. M., is een erkend vluchteling van Palestijnse origine (CG (...); OV (...)). Jouw moeder diende op 5 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 april 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in hoofde van je moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Je moeder tekende op 20 mei 2020 hier tegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 19 januari 2021 de beslissing van het CGVS bevestigde. Je moeder diende op 6 mei 2021 een cassatieberoep in tegen deze beslissing.

Jouw vader diende op 12 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 augustus 2021 werd hem de vluchtelingenstatus toegekend door het CGVS.

Jouw ouders hebben sinds 2019 een relatie en zijn in december 2020 religieus gehuwd.

Op 18 februari 2022 dienden jouw ouders in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in, in kader hiervan stelt jouw moeder dat jij het statuut moet krijgen van je vader aangezien zij hier geen statuut heeft. Jouw moeder is niet naar het Marokkaans consulaat gegaan om je in te schrijven. Het is de gemeente zelf die je heeft ingeschreven onder de Marokkaanse nationaliteit. Ze weet niet of je de Marokkaanse nationaliteit kan krijgen en ze heeft er ook geen onderzoek naar gedaan omdat ze wil dat je de status (vluchtelingenstatus) krijgt zoals je vader die heeft gekregen. Jouw moeder verklaart dat je niet naar Marokko kan omwille van het feit dat zij reeds sinds 2011 Marokko heeft verlaten omwille van de problemen die ze reeds in kader van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, zijnde problemen met haar familie in Marokko.

Op 7 juni 2022 zijn jouw ouders in Aarschot in de echt getreden.

Ter staving van jouw verzoek leggen jouw ouders volgende documenten neer: jouw geboorteakte, een attest samenstelling van gezin, het Marokkaans paspoort van jouw moeder (geldig van 08/10/2021 tot 08/10/2026), de ouderlijke toestemming, de bijlage 26 van jouw moeder, het verblijfsdocument van jouw vader (geldig van 27/09/2021 tot 27/09/2026), documenten van Fedasil aangaande vraag tot samenwonen van jouw ouders en de huwelijksakte van jouw ouders d.d. 07/06/2022.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald baseert het CGVS zich, rekening houdend met je jeugdige leeftijd, je bent geboren op (...) januari 2022, op de verklaringen van voornamelijk jouw moeder, B. R..

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van de onderhevige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle door je moeder aangehaalde elementen en de elementen aanwezig in jouw administratief dossier stelt het CGVS vast dat het jou noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Geverifieerd of jij geboren bent op (...) januari 2022 te Leuven en je de Marokkaanse nationaliteit hebt, werpt je moeder op dat de gemeente – zonder iets te vragen – dit zo heeft genoteerd, maar dat zijzelf niet naar het Marokkaans consulaat is gegaan (CGVS, p. 3).

Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) wijzigde Marokko zijn wetboek van nationaliteit via wet nr. 62-06, uitgevaardigd door dahir nr. 1-07-80 van 23 maart 2007 en gepubliceerd op 2 april 2007. Volgens artikel 6 van het gewijzigde wetboek is het kind van een Marokkaanse vader of moeder Marokkaan (“Est marocain l'enfant né d'un père marocain ou d'une mère marocaine”). Het consulaat generaal van Marokko in Brussel deelde mee aan het CGVS dat alle kinderen van een Marokkaanse moeder en een buitenlandse vader Marokkaan zijn volgens deze wet, zoals vermeld in toegevoegde informatie. In tegenstelling tot wat je moeder beweert, impliceert het feit dat je ouders jouw geboorte (nog) niet hebben aangegeven bij de Marokkaanse autoriteiten niet dat je de Marokkaanse nationaliteit niet bezit. Het loutere feit dat je moeder de vluchtelingenstatus verkiest voor jou omdat zij geen status heeft, weerlegt geenszins de vaststelling dat jij op basis van de Marokkaanse wetgeving de Marokkaanse nationaliteit bezit. Je moeder gaat er aan voorbij dat men slechts internationale bescherming kan invoeren wanneer men de nationale bescherming heeft uitgeput of aannemelijk maakt waarom men geen enkel beroep kan op de nationale autoriteiten. Jouw vrees voor vervolging dient dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van jouw land van nationaliteit, met name Marokko.

Hiernaar gepeild stelt je moeder dat ze effectief een vrees heeft voor jou ten opzichte van Marokko en dit omdat zijzelf sinds 2011 weg is uit Marokko en ze hier alles heeft verteld over haar problemen (CGVS, p. 3). Ter verduidelijking gevraagd of jouw moeder verwijst naar haar problemen zoals vermeld in kader van haar verzoek om internationale bescherming, antwoordt ze bevestigend (CGVS, p. 3). Het hoeft geen betoog dat een dergelijk antwoord totaal niet genuanceerd en veel te algemeen is om hieruit een persoonsgerichte vrees te kunnen afleiden. Bovendien had jouw moeder in haar eerste verzoek reeds gesproken over haar problemen in Marokko, doch dit werd noch door het CGVS noch door de RvV aannemelijk en zelf op bepaalde punten ongeloofwaardig bevonden. De uitgebreide motivering hieromtrent staat te lezen in de beslissing van de RvV in hoofde van jouw moeder en waarvan een kopie aan jouw administratief dossier werd toegevoegd.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan, en zoals reeds werd aangestipt, jouw noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door jouw ouders neergelegde stukken hebben betrekking op jouw identiteit en die van jouw ouders doch dit zijn elementen die hier op zich niet betwist worden en dan ook geen ander licht vermogen te werpen op bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 24 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 22 en 22bis van de Belgische Grondwet, van de artikelen 48/3 tot 48/7, 57/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het verzoekschrift wordt vooreerst betoogd dat het CGVS volgende elementen niet in acht heeft genomen:

- verzoeker zijn Palestijnse origine;

- het feit dat zijn ouders van twee verschillende origines zijn;
- het feit dat verzoeker zijn vader als vluchteling werd erkend door het CGVS;
- het feit dat verzoeker niet terug kan keren naar Palestina (in haar geheel) zonder gescheiden te worden van ten minste één van zijn ouders;
- het feit dat verzoekers moeder een cassatieprocedure bij de Raad van hangende heeft zodat het arrest nr. 247 688 van 19 januari 2021 van de Raad niet definitief is daar het beroep ingediend tegen dit arrest door de Raad van State ontvankelijk werd verklaard;
- de vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers moeder ten aanzien van haar familie in Marokko, in het bijzonder haar broers;
- het feit dat verzoeker niet terug kan keren naar Marokko (in haar geheel) zonder gescheiden te worden van ten minste één van zijn ouders;
- het hoger belang van verzoeker.

Verzoeker meent dat deze elementen moeten leiden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus of ten minste tot de vernietiging van de bestreden beslissing voor een betere analyse van zijn situatie.

Voorts wordt nader ingegaan op verzoekers nationaliteit. Er wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat er niet van kan uitgegaan worden dat verzoeker over de Marokkaanse nationaliteit beschikt. Hieromtrent wordt gesteld dat hoewel verzoeker Marokkaans zou zijn, hij ook van rechtswege van Palestijnse afkomst is, zelfs al zijn die twee nationaliteiten in zijn hoofde niet officieel erkend. Verzoeker stipt aan dat hij op basis van de Palestijnse nationaliteitswetgeving over de Palestijnse nationaliteit beschikt maar beklemtoont dat op heden het enige dat vaststaat is dat hij niet over een nationaliteit beschikt en dat zijn vader werd erkend als vluchteling.

Vervolgens wordt in het verzoekschrift de eenheid van het gezin en het belang van het kind benadrukt. Verzoeker stelt dat hij als vluchteling dient erkend te worden daar hij het kind is van een erkende vluchteling waarbij wordt gewezen op artikel 57/1, § 5 van de Vreemdelingenwet.

In subsidiaire orde voert verzoeker een nood aan bescherming aan ten aanzien van Palestina en ten aanzien van Marokko.

Ten aanzien van Marokko wordt erop gewezen dat verzoekers moeder steeds het voorwerp uitmaakt van een asielprocedure gelet op het hangend cassatieberoep bij de Raad van State. Er wordt in dit verband toegelicht dat verzoekers moeder verklaarde dat zij voor vervolging vreesde door haar familie, met name door haar broers in Marokko en haar neven en schoonzuster in Nederland. Haar broers zijn altijd erg gewelddadig en dominant tegen haar geweest, en hebben de belangrijke keuzes in haar leven willen dicteren (zoals of ze wil trouwen, werken, wonen waar ze wil, ...) en één van hun grootste "geboden" was proberen verzoekers moeder met geweld te willen huwen gedurende verscheidene jaren, en een huwelijk te regelen met een man die zij niet of nauwelijks kende, aldus verzoeker. Verzoeker vervolgt dat zijn moeder gedurende deze jaren haar familie "uitdaagde" door te weigeren de hand van één van deze mannen aan te nemen; zij werd echter gedwongen toe te geven aan een hele reeks andere zaken (studeren in Casablanca, van baan veranderen, het geld dat zij verdiende afstaan, in het ouderlijk huis wonen in plaats van in haar eigen huis, zich gedeisd houden, enz.). Er wordt hieromtrent aangegeven dat helaas ook zij moest toegeven aan het door haar broers gearrangeerde huwelijk met H., nadat haar zus L. zelf in 2010 onder dwang werd getrouwd. Bovendien wordt in het verzoekschrift opgemerkt dat verzoekers moeder sinds haar kindertijd in een klimaat van terreur en geweld leefde, dat nog werd verergerd door de dood van haar vader, en dat zij in het verleden reeds seksueel werd aangeraakt door een neef alsook regelmatig werd geslagen en geterroriseerd door haar broers, en haar bewegingsvrijheid uiterst beperkt was. Er wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat mocht verzoekers moeder terugkeren naar Marokko, haar vervolgingsvrees wordt verhoogd door haar vlucht naar Europa. Op basis van het bovenstaande kan men volgens verzoeker niet concluderen dat hij geen persoonlijke vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Marokko daar hij de zoon is van zijn moeder en dus de vrucht is van een liefdesrelatie die zijn nonkels niet hebben toegestaan. Hij is ook buiten het huwelijk geboren, wat zeker ook niet toegestaan wordt door zijn nonkels, aldus verzoeker. Bovendien, zou verzoeker naar Marokko terugkeren, dan meent hij minstens zonder zijn moeder te zijn, die wegens haar vervolgingsvrees niet kan terugkeren.

Ten aanzien van Palestina wordt beklemtoond dat verzoekers vader door het CGVS werd erkend als vluchteling hetgeen betekent dat zijn vrees voor vervolging gegrond werd verklaard en dat hij niet meer naar Palestina mag/kan terugkeren.

Uit deze vaststelling kan volgens verzoeker redelijkerwijs worden afgeleid dat hij, als zijnde de zoon, eveneens zal worden vervolgd indien hij naar Palestina terugkeert. Er wordt hierbij gesteld dat deze vrees des te groter is omdat, in geval van terugkeer, het kind in ieder geval zonder zijn vader zal terugkeren omdat zijn vader niet kan en mag terugkeren naar zijn land van herkomst.

Tot slot wordt benadrukt dat verzoeker niet kan terugkeren naar Marokko of Palestina zonder gescheiden te worden van één van zijn ouders.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift wordt een afschrift van verzoekers geboorteakte toegevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk

kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming

2.3.4.1. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoeker de Marokkaanse nationaliteit bezit terwijl verzoeker, wiens vader van Palestijnse origine is, meent dat er niet van kan uitgegaan worden dat hij over de Marokkaanse nationaliteit beschikt.

Er dient hierbij in de eerste plaats gewezen te worden op de definitie van vluchteling alsook op het subsidiaire karakter van internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers enkel worden toegekend indien een verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

In geval een verzoeker om internationale bescherming twee nationaliteiten bezit, moet een vrees voor vervolging dan ook ten aanzien van beide landen worden aangetoond om erkend te kunnen worden als vluchteling.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van een verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

In geval van dubbele nationaliteit slaat de term *“land waarvan hij de nationaliteit bezit”* op elk land waarvan een verzoekende partij de nationaliteit bezit. Om dezelfde redenen geldt dit ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar *“land van herkomst”* in deze wetsbepaling moet eveneens begrepen worden als het land of de landen van nationaliteit van een verzoeker.

Zoals verzoeker terecht aanstipt is het CGVS, en evenmin de Raad, geenszins bevoegd om de nationaliteit van een verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen of deze meerdere dan wel geen nationaliteit heeft. Dit mag evenwel het onderzoek ten gronde van het verzoek om internationale bescherming niet onmogelijk maken. Als er twijfel is over de nationaliteit of het land van gewoonlijk verblijf, is het aan elk van de partijen om opheldering te verschaffen over het land ten aanzien waarvan de aanvraag moet worden onderzocht. In principe dient de verzoeker om internationale bescherming net zoals voor alle andere aspecten van zijn aanvraag, zijn nationaliteit of gewoonlijk verblijf aannemelijk te maken. Hij dient hiertoe authentieke identiteitsdocumenten neer te leggen, ondersteund door geloofwaardige verklaringen, het zogenaamde sluitend bewijs. De Raad is zich ervan bewust dat dit omwille van juridische of materiële moeilijkheden niet altijd mogelijk is, in welk geval coherente verklaringen, desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie, kunnen volstaan.

In casu is verweerder van oordeel dat verzoekers vrees dient onderzocht te worden ten aanzien van Marokko.

Er wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoekers vader van Palestijnse origine is en werd erkend als vluchteling. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt dat verweerder dit element niet zonder meer buiten beschouwing heeft gelaten nu dit gegeven uitdrukkelijk wordt aangehaald bij het feitenrelaas en bij de bespreking van de neergelegde documenten wordt aangegeven dat de identiteit van zijn ouders niet wordt betwist. Evenwel wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat verzoeker er niet in slaagt de vaststelling te weerleggen dat hij de Marokkaanse nationaliteit bezit.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker is geboren te Leuven op (...) januari 2022 en wordt aangeduid de Marokkaanse nationaliteit te hebben. Dit blijkt onder meer uit de bijlage 26 van 18 februari 2022 en uit een afschrift van het rijksregister.

Verzoekers moeder wierp in dit verband op het CGVS op dat de gemeente de Marokkaanse nationaliteit uit eigen beweging had genoteerd en dat zijzelf niet naar het Marokkaans consulaat is gegaan (persoonlijk onderhoud, p. 3). De commissaris-generaal heeft echter terecht aangestipt dat uit de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker op basis van de Marokkaanse wetgeving de Marokkaanse nationaliteit bezit (zie blauwe map met landeninformatie, COI Focus "Maroc – Acquisition de la nationalité marocaine : le cas de l'enfant né de mère marocaine et de père étranger" van 21 mei 2019). In de bestreden beslissing wordt toegelicht dat Marokko zijn wetboek van nationaliteit wijzigde via wet nr. 62-06, uitgevaardigd door dahir nr. 1-07-80 van 23 maart 2007 en gepubliceerd op 2 april 2007 en dat volgens artikel 6 van het gewijzigde wetboek het kind van een Marokkaanse vader of moeder Marokkaans is. Daarenboven heeft de commissaris-generaal toegevoegd dat het consulaat generaal van Marokko in Brussel aan het CGVS meedeelde dat alle kinderen van een Marokkaanse moeder en een buitenlandse vader Marokkaan zijn volgens deze wet, zoals vermeld in de toegevoegde informatie aan het dossier. In tegenstelling tot wat verzoekers moeder beweert, impliceert het feit dat de ouders verzoekers geboorte (nog) niet hebben aangegeven bij de Marokkaanse autoriteiten volgens de commissaris-generaal niet dat hij de Marokkaanse nationaliteit niet bezit. De Raad treedt verweerders oordeel bij dat het loutere feit dat verzoekers moeder de vluchtelingenstatus verkiest voor verzoeker omdat zij geen status heeft, geenszins de vaststelling weerlegt dat verzoeker op basis van de Marokkaanse wetgeving de Marokkaanse nationaliteit bezit. Verzoeker brengt geenszins objectieve informatie of concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande bevindingen. Hij slaagt er met zijn betoog dat hij tevens van Palestijnse origine is en zijn twee nationaliteiten hoe dan ook niet erkend zijn, niet in de informatie te ontcrachten die verweerder heeft onderzocht en toegevoegd aan het administratief dossier.

Door zijn Palestijnse origine te bandrukken gaat verzoeker voorbij aan de vaststellingen inzake zijn Marokkaanse nationaliteit en de opmerking in de bestreden beslissing dat men slechts internationale bescherming kan invoeren wanneer de nationale bescherming werd uitgeput of aannemelijk wordt gemaakt waarom geen enkel beroep kan gedaan worden op de nationale autoriteiten.

Gelet op verzoekers inschrijving bij de gemeente onder de Marokkaanse nationaliteit alsook gelet op de beschikbare landeninformatie inzake de Marokkaanse nationaliteitswetgeving en op het feit dat er geen stukken of elementen voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker de Marokkaanse nationaliteit niet (meer) zou hebben, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij niet beschikt over enige of de Marokkaanse nationaliteit.

2.3.4.2. Wat verzoekers vrees ten aanzien van Marokko betreft wijst de Raad op volgende pertinente motieven:

"Jouw vrees voor vervolging dient dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van jouw land van nationaliteit, met name Marokko.

Hiernaar gepeild stelt je moeder dat ze effectief een vrees heeft voor jou ten opzichte van Marokko en dit omdat zijzelf sinds 2011 weg is uit Marokko en ze hier alles heeft verteld over haar problemen (CGVS, p. 3). Ter verduidelijking gevraagd of jouw moeder verwijst naar haar problemen zoals vermeld in kader van haar verzoek om internationale bescherming, antwoordt ze bevestigend (CGVS, p. 3). Het hoeft geen betoog dat een dergelijk antwoord totaal niet genuanceerd en veel te algemeen is om hieruit een persoonsgerichte vrees te kunnen afleiden. Bovendien had jouw moeder in haar eerste verzoek reeds gesproken over haar problemen in Marokko, doch dit werd noch door het CGVS noch door de RvV aannemelijk en zelf op bepaalde punten ongeloofwaardig bevonden. De uitgebreide motivering hieromtrent staat te lezen in de beslissing van de RvV in hoofde van jouw moeder en waarvan een kopie aan jouw administratief dossier werd toegevoegd."

Er moet in casu vastgesteld worden dat gevraagd naar verzoekers vrees ten aanzien van Marokko uitsluitend wordt gewezen op de problemen van zijn moeder zoals aangehaald in haar verzoek om internationale bescherming.

Deze problemen werden reeds door de commissaris-generaal bij weigeringsbeslissing van 24 april 2020 beoordeeld, hetgeen werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 247 688 van 19 januari 2021. Verzoeker kan zich zodoende niet dienstig beroepen op de problemen van zijn moeder waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op het gegeven dat verzoekers moeder een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen dat in haar hoofde werd genomen en waarnaar verwezen wordt in de thans bestreden beslissing, moet erop gewezen worden dat het arrest nr. 247 688 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is en dat het hangend cassatieberoep geen ander licht werpt op de vastgestelde ongegrondheid van de vervolgingsvrees van verzoekers moeder. Het hangend cassatieberoep laat de wettigheid van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog onverlet en is niet in staat om de ongegrondheid van de vrees van verzoekers moeder te herstellen. Het cassatieberoep dat door verzoekers moeder werd ingesteld bij de Raad van State is immers niet opschortend. Artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt bovendien: *“De afdeling doet uitspraak, bij wijze van arresten, over de cassatieberoepen ingesteld tegen de door de administratieve rechtscolleges in laatste aanleg gewezen beslissingen in betwiste zaken wegens overtreding van de wet of wegens schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen. Zij treedt daarbij niet in de beoordeling van de zaken zelf.”* Bijgevolg is er geen reden waarom de commissaris-generaal zich niet mag steunen op de beslissing die genomen werd in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder en waarom hij het beëindigen van de annulatieprocedure voor de Raad van State met betrekking tot het arrest waarin deze beslissing wordt bevestigd zou moeten afwachten. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt werd wel degelijk een definitieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming van zijn moeder bij arrest nr. 247 688 dat gezag van gewijsde geniet.

De neergelegde stukken, die betrekking hebben op verzoekers identiteit en die van zijn ouders, kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In het licht van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

Daargelaten de vraag of verzoeker tevens over de Palestijnse nationaliteit beschikt, moet de Raad beklemtonen dat de vaststelling dat verzoeker over de Marokkaanse nationaliteit beschikt en in dit land van nationaliteit geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volstaat om hem de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Het betoog inzake verzoekers vrees ten aanzien van Palestina is in casu in de huidige omstandigheden zodoende niet dienstig.

2.3.4.3. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoeker toont evenwel geenszins aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Waar verzoeker wijst op het belang van het kind en eenheid van het gezin waarbij hij aanstipt dat hem tevens internationale bescherming moet worden toegekend omdat hij het kind is van een erkende vluchteling, wordt op het volgende gewezen.

Hoewel het hoger belang van het kind krachtens de door verzoeker aangehaalde bepalingen waaronder artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van

Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorts moet aangestipt worden dat artikel 23 van richtlijn 2011/95 - noch andere artikelen van deze richtlijn of de overige door verzoeker aangehaalde bepalingen – geenszins voorziet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend.

Uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit immers voort dat deze richtlijn ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova, pt. 68; HvJ 9 november 2021 (GK), C-91/20, LW, pt. 36).

Verzoeker kan in deze evenmin valabel verwijzen naar artikel 57/1, § 5 van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat indien een verzoeker met toepassing van paragraaf 1, eerste lid een verzoek om internationale bescherming indient namens de minderjarige vreemdeling(en), de commissaris-generaal één beslissing neemt die geldt voor al deze personen. Verzoekers vader diende immers reeds op 12 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in en werd erkend op 4 augustus 2021 toen verzoeker zelf niet eens geboren was. Zodoende kan in casu niet vastgesteld worden dat toepassing werd gemaakt van 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent en dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.

Wat betreft verzoekers betoog dat hij bij terugkeer naar Marokko of Palestina zal gescheiden worden van één van zijn ouders die niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, dient herhaald te worden dat in de huidige stand van zaken niet kan vastgesteld worden dat verzoekers moeder niet kan terugkeren naar Marokko gelet op de bevindingen in het arrest nr. 247 688 van 19 januari 2021.

Inzake de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals onder meer gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 22 van de Grondwet moet verder opgemerkt worden dat de Raad in het kader van onderhavig beroep namelijk geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming. Onderhavige beslissing houdt overigens enkel in dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en strekt er zich op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken.

Daarbij kan worden herhaald dat het doel van het verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet). Zo verzoeker bij zijn vader in België wenst te blijven, dient hij zich daartoe aldus te richten tot de geëigende procedures.

2.3.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat gelet op de jeugdige

leeftijd van verzoeker zijn ouders werden gehoord op het Commissariaat-generaal. Zijn ouders kregen de mogelijkheid de vluchtmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, er konden nieuwe en/of aanvullende stukken neergelegd worden, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de landen van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU